

Nyt på tværs

Tvær-
KULTURELT
CENTER

Netværk for tværkulturelt kristent arbejde i Danmark

Nr. 2 – juni 2020 – 26. årgang

Pris til kurdisk asylansøger
Ahmad Omid fra Udrejsecenter Sjælsmark har modtaget Tværkulturelt Centers integrationspris *Årets Krus - Årets Knus*. Prisen blev overrakt af Centrets formand Inge With Johannesen. Knuset var dog i år digitalt.

Side 3

LIV OG TRO I EN CORONATID

Nydanskere fortæller

Side 3-4 og 7

Mina Mansour tilbragte tre år af sin barndom på et asylcenter. I dag læser hun Mellemostudier og har fundet sin egen vej i livet.

Side 5

Et anderledes forår
Glimt fra kirkelige tiltag i en coronatid. Side 2

Arven fra min far
NEKROLOG. Maronko Kagigi var en af Danmarks markante migrantpræster. Side 2

Barn af to verdener
21-årige Mina Mansour er både dansker og araber. Side 5

Sammen på tværs
Gudstjenester og mødesteder på 43 sprog. Side 6

Ingen har copyright på Gud
Interview med Ravi Chandran, seniorpræst i International Christian Community i København. Side 8

Livet fortsætter

Efrem Tsegezbab fra Esbjerg håber snart at få arbejde igen. Side 7

Lyt til dit hjerte

Farsikordinator leder iransk menighed i Aarhus. Side 4

Den første gudstjeneste
Asylfamilier fyldte kirkerummet, da Kingos Kirke genåbnede i maj. Side 2

Giv håbet videre

Sårbarhed og styrke

Redaktøren har ordet

Ingen havde forudset det. Da Danmark midt på foråret lukkede ned, oplevede vi en samfundsmæssig omvæltning af hidtil uset omfang. En lille mikroskopisk virus satte normaliteten ud af spil og berørte os alle. Vi stod tilbage med en fælles oplevelse af sårbarhed og eksistentiel udsathed. For en tid var fremtiden aflyst. Vi mistede kontrollen. Det er vi ikke vant til i Danmark.

I dette nummer af *Nyt på tværs* fortæller herboende flygtninge og migranter, hvordan de har oplevet de seneste måneder. Det er opmuntrende beretninger om livsmod midt i stor sårbarhed. Mennesker, der har måttet flygte fra deres land og alt det velkendte, ved noget om, hvad det vil sige at miste kontrollen. Det har givet mange en robusthed og en erfaring af, at uanset hvad der møder os i livet, er vi ikke forladt af Gud. I en usikker verden har de fundet håb og styrke i den kristne tro. For sårbarhed og styrke behøver ikke at være modsætninger. I erkendelsen af sårbarheden og menneskelivets grænser ligger en stor styrke.

Kirkerne lærte at sætte tempoet ned. Det var pludselig ikke længere muligt at samles til gudstjeneste. Planer smuldrede, og vi måtte finde nye måder at være til stede på for at vise flygtninge og migranter, at de ikke var glemt. Sociale medier, telefonvenner, håndskrevne hilsener, blomster og villighed til at bære uvissheden og være hinandens håbsbærere var med til at binde danskere og nydanskere sammen midt i frygten og usikkerheden. På rekordtid flyttede kirkerne ud på digitale platforme med gudstjenester, bøn, chatrooms og online lektiehjælp. Nyt og uvant for mange, men også en opmuntrende rejse ind i nye muligheder og visioner. For mange migrantmenigheder var omstillingen ikke så stor. Her var allerede masser af erfaring med streaming, videogudstjenester og online bøn. En ganske normal praksis i mange kirker ud over verden.

Men vi lærte også, at digitale platforme ikke kan erstatte det fysiske nærvær. Selv om det fremover vil kræve ekstra omtanke, skal kirkerne fortsat prioritere at samle danskere, flygtninge og migranter og skabe nærhed og fællesskab. Det er glædeligt, at hverdagen så småt er ved at vende tilbage mange steder. Ikke helt den, vi kendte. En hverdag med nye rutiner og hensyn. Men danskere og nydanskere er igen begyndt at mødes til sprogcafé, mandeklub, bibelcafé, middage på tværs og internationale gudstjenester. Også i migrantmenigheder samles man igen. Det er der særlig grund til at glæde sig over. For mange har savnet været stort.

Lad os i denne genåbningstid give plads til eftertanken og vedkende os livets sårbarhed. At det går an at miste fodfæstet for en tid kan mange flygtninge bekræfte. Gud har ikke forladt os. Kristne tror på den opstandne Kristus. Vi har et håb at give videre. Som en afrikansk flygtning fortæller: "Gud var med mig under krigen og flugten og gav mig et nyt liv i et fredeligt land. Han er også med mig nu. Derfor har jeg håb. Derfor tror jeg, at solen igen vil skinne i morgen."

Birthe Munck-Fairwood

ET ANDERLEDES FORÅR

Tværkulturelle gåture

Tidligere var det lektiehjælp, spil og strikkesæt, der samlede kvinder fra Eritrea, DR Congo og Tjetjenien i den tværkulturelle kvindegruppe i Hirtshals. Med coronanedlukningen rykkede kvinderne udendørs og går nu stavgang en aften om ugen – med god tid til at nyde den medbragte kaffe og kage undervejs. Havnen, stranden og lokale naturskønne områder er populære destinationer. Store Bededag fulgte kvinderne en særlig kirkerute med ni stationer med korte refleksioner over Fadervor. – ”Det er en meget hyggelig måde at være sammen på. Det kræver ikke de store forberedelser, så vi fortsætter hen over sommeren,” siger Marianne Højlund fra Hirtshals Kirke og fortæller, at gåturene også har affødt, at flere er begyndt at gå mere i hverdagen.

Digital bibelcafé

Frivillige fra kirkelige organisationer har gennem længere tid samlet mellem 35 og 70 beboere fra Udrejsecenter Kærshovedgård til bibelcafé med sang, samtale og undervisning i kristendom i missionshuset i Bording. Da alle aktiviteter lukkede ned i marts, åbnede Digital Bibelcafé på Zoom, og hilsener blev løbende lagt ud på caféens Facebookside, fortæller tidligere sognepræst Lindvig Osmundsen, der er frivillig i caféen. Han ser frem til, at det snart bliver muligt at åbne op for friluftskิจกรรมer i gå-afstand fra udrejsecentret.

”It’s all a bit messy, feeling six different things at once, changing many times over a day, and never neat or particularly easy.”

Menighed maler

International Church of Copenhagen opfordrer menigheden, der kommer fra over 20 lande, til at tegne og male deres oplevelse af coronatiden. I menigheden har nogle valgt selvisolation, og mange har arbejdet hjemme. Billeder er løbende blevet vist frem efter den ugentlige gudstjeneste på Zoom, og menighedens præst Timothy Stewart håber, at de på et tidspunkt kan samles til en udstilling. – ”Vi har alle brug for at bearbejde de tanker og følelser, som opstår, når en pandemi pludselig vender op og ned på alt. Hvor er Gud henne i vores liv? At tegne og male kan skabe rum for det, vi måske har svært ved at sætte ord på, og hjælpe os med at huske senere.”

Zoom og syrener

Håndsprit, friske syrener og hjemmebagt kage bød de 10 deltagere velkommen, som var fysisk til stede ved Tværkulturelt Centers repræsentantskabsmøde den 15. maj i Fredens Kirke i København. De øvrige deltagere var henvist til videomødeplatformen Zoom. Tre nye medlemmer blev budt velkommen: Folkekirkens Tværkulturelle Samarbejde i Svendborg, Stenløse Sogn og Veksø Sogn.

GLIMT FRA EN CORONATID

Nadveren er det vigtigste

Den første gudstjeneste

REPORTAGE: Der var tydelig gensynsglæde, da Kingos Kirke på Nørrebro i slutningen af maj inviterede til den første internationale gudstjeneste efter to måneders nedlukning. Størstedelen af menigheden bestod af asylfamilier fra Udrejsecenter Sjælsmark.

”Vi er så glade. I to måneder har vi ikke været i kirke. Det er en stor dag for os,” siger en kurdisk mand, inden han sætter sig til rette på kirkebænken.

En bus har sat en større gruppe iranske og kurdiske asylansøgere af foran kirken. Børn og voksne myldrer ind i kirkerummet og tager plads på de lyse træbænke – med behørig afstand.

Gudstjenesten varer en time og foregår på engelsk med oversættelse til farsi ved en tidligere eliteroer fra Sjælsmark, der viser sig at være en meget kompetent tolk. Under gudstjenesten er der lystænding, albue-mod-albue fredshilsen og afsluttende nadver.

”Det er nadveren, vi har glædet os allermost til,” siger en yngre iraner med et stort smil. ”Nadveren er det vigtigste. Det er Jesu pagt med os. I nadveren er vi hos Jesus. Det hjælper vores hjerte til at få ro.”

En anden fortæller, at det er første gang i to måneder, at han er uden for Sjælsmark.

”Vi er stadig bange for corona. Hvis en af os bliver smittet, bliver vi alle smittet. Derfor er vi meget forsigtige,” forklarer han.

En 45-årig iraker fortæller, at familien har læst i Bibelen og holdt bøn på deres værelse hver dag de sidste to måneder. De har også fulgt online guds-

tjenester på Facebook og haft kontakt med kristne venner på sociale medier. Men i dag er noget andet.

”Vi har glædet os rigtig meget til at være sammen med Jesus og hinanden i kirken,” siger han.

I sin prædiken tager præsten udgangspunkt i Kristi Himmelfart. ”Kristne tror på den levende Kristus, der sidder ved Faderens højre hånd. Han kender vores situation og hører vores bøn,” siger præsten.

Da der bliver mulighed for at komme op og tænde lys på døbefonten, er der trængsel i midtergangen. Det gentager sig, da de, der er døbt, inviteres til at modtage nadveren. Men alle venter, til det bliver deres tur. Det tager tid. Men tid er der nok af denne søndag.

I den store mødesal står kirkens ansatte klar med kaffe, kage og frugt, der serveres i engangsservice. En yngre iraner fortæller, at han er bekymret for sin kone, som han har efterladt i Teheran. I Iran var han medlem af en undergrundskirke. Det endte med fængsel og tortur. På asylcentret sover han kun få timer hver nat og vågner badet i sved. Noget er så svært, at det er umuligt at tale om. At huske bliver for tungt. Da han går ud til bussen, lægger han hånden på hjertet og siger tak med et forsigtigt smil.

I dag får hver familie en blomst, og to 10-årige piger uddeler chokolade. ”Hvilken farve vil du have?” spørger de og rækker posen med de gule og lilla chokolader frem. En seks uger gammel pige har sovet gennem hele gudstjenesten. Det er hendes første gudstjeneste. Velkommen, lille du.

Uden for kirken venter bussen. I to timer var vores liv vævet sammen i fælles eksistentiel udsathed. Nu skilles vores veje. Præsten følger de sidste ud. ”Der var megen glæde i dag,” siger han. **BMF**

” Det er en stor dag for os.

Kurdisk asylansøger

Arven fra min far

NEKROLOG: Maronko Kagigi var en af Danmarks markante migrantpræster og grundlægger af den congolesiske menighed Living Water Church i Skive. Han døde i februar, 69 år gammel.

Maronko Kagigi kom til Danmark i 2004 som kvoteflygtning fra en UNHCR-flygtningelejr i Burundi sammen med sin kone, en teenagesøn og en voksen datter og barnebarn. Forinden havde familien været udsat for en massakre i flygtningelejren, da oprørsgrupper trængte ind og dræbte flere familiemedlemmer, heriblandt en datter.

Maronko Kagigi blev født i 1950 i en landsby i det, der dengang hed Fransk Ækvatorialafrika. Som 17-årig blev han gift med sin kone Susan Nyaribagiza. Sammen fik de seks børn. Han var uddannet guitarbygger og arbejdede i mange år med administration af skibstransport på Tanganyika Søen. Familien tilhørte en pinsekirke, og Maronko Kagigi begyndte tidligt at rejse rundt som prædikant, men først i en alder af 50 år blev han ordineret som præst. Kort efter tvang borgerkrigen familien til at flygte til Burundi, hvor de tilbragte de næste fire år i en flygtningelejr.

At være til velsignelse for andre var omdrejningspunktet i Maronko Kagigis liv. En søn fortæller, hvordan det under mindesamværet i Egeris Kirke kom frem, at faren i en længere periode havde opkøbt jord og bygget huse til fattige familier i hjemlandet og også betalt skolepenge for deres børn. Det var aldrig noget, han talte om.

Som flygtning i Danmark så Maronko Kagigi et behov for, at congolesere kunne samles til gudstjenester på swahili, og i 2008 grundlagde han en congolesisk menighed i Skive, hvor han fungerede som

ulønnet præst indtil sin død. Han var kendt som en dygtig forkynder, der med sin menneskelige varme, humor og sans for gode historier ikke havde problemer med at fastholde tilhørernes opmærksomhed og ofte sendte latterbølger gennem lokalet.

Den første tid i Danmark boede familien på et modtagecenter i Skive, hvor Maronko Kagigi en kold vinterdag mødte en ældre mand fra kirken på gågaden. Manden spurgte venligt ind til familien og hvordan de

havde det. Det udviklede sig til et mangeårigt venskab, og da Maronko Kagigi manglede et sted at holde kirke for sine landsmænd, fik den ældre dansker arrangeret, at han kunne låne et lokale i byens missionshus. Senere flyttede menigheden over i Egeris Sognegård.

– Maronko var en fin ven for mig. Han havde altid omsorg for mig. I menigheden betragtede de mig som deres far, fortæller den ældre dansker, der ofte deltog i menighedens gudstjenester.

– Deres måde at holde kirke på tiltaler mig meget. De har en utrolig frimodighed. Det er vigtigt, at vi støtter de mennesker, der er kommet hertil som flygtninge. De fortjener, at vi viser respekt for dem, siger han.

Det den yngste søn Bienvenu Byamungu (34), der til daglig arbejder som social- og sundhedshjælper, der fremover løfter arven fra sin far og sammen med sin kone Clarissa fører menigheden videre.

– Inden min far døde, bad han os om at sørge for, at menigheden kan fortsætte. Det er vores opgave at føre arven fra min far videre, siger Bienvenu Byamungu. **BMF**

Congolesere i Danmark

Alle af congolesisk herkomst: 2.580
Heraf født i Danmark: 617
Danmarks Statistik 1. jan. 2020

Vores Gud giver os håb

Kurdisk asylansøger fra udrejsecenter modtog integrationspris

En sårbar familie, der i en sårbar livsfase har formået at skabe indhold og mening i tilværelsen ved at se ud over sig selv og hjælpe andre. Sådan beskrev tidligere overrabbiner Bent Melchior den 30-årige familiefar og hans kone Kobra (28), der siden september 2018 har boet på Udrejsecenter Sjælsmark i Nordsjælland sammen med børnene Atena (8) og Aydin (2). I sin tale sagde Bent Melchior blandt andet, at han selv både som tidligere flygtning og qua sin høje alder kendte til at blive betragtet som sårbar. Han beundrede Ahmad Omidi for på forbilledlig vis at have taget kampen op for at komme ud af sin sårbare situation som afvist asylansøger og erstatte sårbarhed med håb. Bent Melchior understregede, at han var sikker på, at Danmark vil vinde ved at give Ahmad Omidi opholdstilladelse, og udtrykte håb om, at de to en dag kan mødes, så han personligt kan give Ahmad det knus, der hører med til årets pris.

Ahmad Omidi kom til Danmark fra Iran med de store flygtningestrømme op gennem Europa i 2015 og modtog Tværkulturelt Centers integrationspris for en ekstraordinær indsats for hurtigt at blive integreret i det danske samfund, være til hjælp og opmuntring for andre og gennem længere tid arbejde frivilligt som tolk, frisør og koordinator for kirkelige aktiviteter.

Ved prisoverrækkelsen lykønskede også sognepræst i Sct. Nicolai Kirke i Rønne Peter Hauge Madsen, der i sin tid døbte Ahmad Omidi, via Zoom, og fløjtenist Marianne Clement bidrog med en musikalsk hyldelse til den unge familie.

Det var en tydeligt glad og berørt prismodtager, der takkede for den tillid, han oplevede den uventede pris som et udtryk for:

– Mange i Sjælsmark fortjener en pris. Rigtig mange. Tusind tak fordi I valgte mig. Jeg har ikke ord, der kan udtrykke mine følelser. Prisen er en stor opmuntring for mig, min familie og alle i Sjælsmark. Og en stor tillid. Tak for jeres tillid. Og tak til Jesus, at han ville give mig og min familie den glæde.

Døbt på Bornholm

Ahmad Omidi taler flydende dansk og fortæller efterfølgende med varm stemme om den trosrejse, der for fem år siden forandrede hans liv. For da han blev født i en kurdisk/iransk familie i en flygtningelandsby i Irak for snart 31 år siden, stod det ikke skrevet noget sted, at han en dag ville blive en aktiv og engageret kirkegænger. Under krigen i firserne var forældrene flygtet over grænsen til nabolandet Irak og vendte først tilbage til Iran, da Ahmad var to år gammel. Her voksede han op i en kurdisk landsby som nummer otte i en større søskendeflok.

– Min mor fødte 12 børn. To døde som små, en døde som 10-årig og to døde som voksne, så i dag er vi syv, fortæller Ahmad Omidi, der som kalhori-kurder er opvokset med den kurdiske yarsani-religion*. Fra barndommen husker han besøg på hellige gravsteder og rituelle ofringer i forbindelse med højtider. Det var religiøse traditioner nedarvet gennem generationer. Kristendommen mødte han først langt senere som voksen på et asylcenter på Bornholm.

– Min yngste bror var kommet til Danmark før os og boede på samme asylcenter. Han havde hørt om Jesus i Iran gennem kolleger i et byggefirma og var blevet kristen. Han fortalte os, at i Danmark er der ingen, der kommer efter dig, hvis du går i kirke. Det er lovligt, frivilligt og helt gratis. I kirken kunne vi finde fred og tryghed. I begyndelsen tænkte vi, at vi kunne gøre vores egen religion fuldkommen, hvis vi gik i kirke. Men efterhånden forstod vi, at vi måtte vælge. I vores religion tager vi ud til hellige profeters grave. Jesus har ikke nogen grav. Han opstod fra de døde og har overvundet døden. Efter nogle måneders undervisning i kirken blev vi overbevist om,

Den 30-årige kurder Ahmad Omidi fra Udrejsecenter Sjælsmark har modtaget Tværkulturelt Centers integrationspris **Årets Krus – Årets Knus 2020**. Prisen, der består af krus, en kurv og et diplom, blev overrakt af Tværkulturelt Centers formand, tidligere sognepræst Inge With Johannesen, på Centrets repræsentantskabsmøde i København den 15. maj, hvor også tidligere overrabbiner Bent Melchior holdt tale for prismodtageren via Zoom.

at Jesus er den levende Gud, og i oktober 2016 blev vi døbt. Vi fortsatte med at få undervisning i kirken, indtil vi fik afslag på asyl og blev flyttet til Avnstrup og to måneder senere til Sjælsmark. Undervisning er meget vigtig, når man er nybegynder i det kristne liv. Vi skal jo lære en ny Jesuskultur.

Landmine

Med dåben oplevede Ahmad Omidi en stor lettelse. Han forklarer, at det var som om en tung byrde af gammelt had fra barndommen blev taget fra ham.

– Som barn vogtede jeg ofte får for min far, der var landmand og fåreavler. Da jeg var 14 år og gik i syvende klasse, trådte jeg på en landmine og mistede mit højre ben under knæet. Vores landsby lå tæt på den irakiske grænse, og på markerne lå der stadig miner skjult under jorden, som irakiske soldater havde lagt ud under krigen. Med ét forsvandt hele min fremtid. Der gik to år, inden jeg fik protese og kunne fortsætte min skolegang. Jeg måtte tvinge mig selv til at stå op om morgenen og fortælle mig selv, at livet ikke var færdigt. Men inde i mig voksede hadet til alle arabere. Først da jeg valgte at følge Jesus, fjernede han hadet i mit hjerte. Det var som om Jesus sagde "Gå!" til alt det mørke og onde, fortæller han.

Afslag på asyl

For to år siden fik Ahmad Omidi endeligt afslag på asyl i Danmark. Forinden havde to brødre og en søster fået opholdstilladelse som flygtninge. Ahmad forstår stadig ikke afslaget.

– Vi rejste ikke for at få et bedre liv. Vi havde et stort hus og manglede ikke noget. Jeg arbejdede som taxa-chauffør og frisør, og Kobra var syerske. Vi var meget unge, da vi blev gift, og elskede hinanden.

– Vi flygtede, fordi det blev meget farligt for mig. I Iran har kurder ikke de samme rettigheder som andre. Jeg ville gerne hjælpe vores folk, men i vores land er det meget forbudt at tale eller skrive imod regeringen. På et tidspunkt blev min bror dræbt. Han var 22 år. Inden han døde, blev han udsat for tortur. Vi blev tvunget til at skrive under på, at han døde på en naturlig måde, men det var ikke rigtigt. Kort efter kom politiet og ransagede vores hus. Min kone var alene hjemme med vores datter og blev meget bange. Hvis politiet havde

fundet mig, havde jeg nok ikke været i denne verden længere. Politiet i Iran er ikke som politi i Danmark. Fem år senere prøver jeg stadig at slippe tanker om, hvad der kunne være sket.

– Vi besluttede at flygte og betalte en smugler for at tage os over bjergene til Tyrkiet. Det var om natten og meget farligt. Fra Tyrkiet kom vi videre til Grækenland. Vi var 30 personer i en lille plastjolle. Alle var meget bange. En afghansk dreng skulle sejle båden, men han vidste ikke hvordan. På et tidspunkt faldt jeg i vandet, men heldigvis kunne jeg svømme. Vi fortsatte op gennem Europa med bus, tog og til fods. Somme tider måtte jeg bære min datter, der var fire år. Efter 30 dage endte vi i Danmark.

Jeg husker stadig det første brusebad efter de mange dage, fortæller Ahmad Omidi, der er taknemmelig for den støtte og opbakning, familien har fået fra danske kirker og venner.

– Da kirkerne lukkede, fortsatte flere præster med at undervise os på Skype. Vi bad også sammen med vores danske venner på Zoom, og mange har sendt opmuntrende ord til os.

Gud bærer os

Efter fem år i Danmark er fremtiden stadig uvis for den kurdiske familie, der om kort tid overflyttes til det nyoprettede udrejsecenter for børnefamilier i Avnstrup. Men Ahmad Omidi har ikke opgivet håbet.

– Under coronakrisen har vi været meget på vores værelser og har ikke måttet modtage besøg. Jeg har bedt meget til Jesus. Han har skabt denne verden, og intet er umuligt for ham. Mange i Sjælsmark er stadig bange, men vi prøver at hjælpe hinanden og passe på hinanden. Heldigvis er ingen i Sjælsmark smittet med corona indtil nu.

– Vi har overgivet vores liv til Jesus. Kun Jesus kan give os et liv i Danmark. Menneskeligt set er vores fremtid ikke lys. Men Jesus siger, at vi ikke skal give op. Vores Gud kan alt. Frygt ikke, siger han. Vores Gud bærer os. Vores Gud giver os håb.

BMF

*Yarsani: Kurdisk monoteistisk religion stiftet i 1400-tallet af Sultan Sohak. Det skønnes, at omkring 600 kurder i Danmark har yarsani-baggrund.

Mød Ahmad Omidi

“ Jesus siger, at vi ikke skal give op. Vores Gud kan alt.

Ahmad Omidi, asylansøger

“ Jeg er sikker på, at Danmark vil vinde ved at give Ahmad Omidi opholdstilladelse.

Bent Melchior, tidl. overrabbiner

“ Mange i Sjælsmark fortjener en pris. Tusind tak fordi I valgte mig.

Ahmad Omidi, asylansøger

Normalt er kalenderen fuld. Naser Rezaei har boet over halvdelen af sit liv i Danmark og arbejder som professionel tolk sideløbende med, at han er leder af den farsisprogede menighed Immanuel i Christianskirken i Aarhus, der har kontakt til omkring 60 herboende iranere og afghanere. Hertil kommer en deltidsansættelse som koordinator for folkekirkens arbejde blandt nykristne med farsi som modersmål. Men de seneste måneder er det aflysninger, der har fyldt mest i den iranskfødte tolks kalender.

Iranere i Danmark

Alle af iransk herkomst: 21.701
Heraf danske statsborgere: 12.319
Født i Danmark: 4.506
Danmarks Statistik 2020

Lyt til dit hjerte

Dansk-iransk tolk bygger bro mellem iranere og folkekirken

Foto: BMF

Den 58-årige dansk-iraner, der oprindeligt er uddannet Eksportkonsulent, lægger ikke skjul på, at han finder det provokerende, at en virus kan lukke kirken ned. Ikke desto mindre var det, hvad der skete, da coronapandemien i foråret førte til omfattende lukninger i store dele af verden.

– Kirkelukningen trådte på vores stolthed. En kirke kan ikke lukke! Det tvang det os til at tænke kirke på nye måder og lægge vores gudstjenester ud på YouTube. Det har været meget lærerigt, men digitale platforme kan ikke erstatte menighedens fællesskab, siger Naser Rezaei, der glæder sig over, at den iranske menighed sidst i maj kunne starte op igen efter to måneders nedlukning. Menigheden, der mødes i Christianskirken i Aarhus søndag eftermiddag, har efter genåbningen fået et større lokale med plads til op til 67 personer. Dermed er der god plads til alle, vurderer den dansk-iranske menighedsleder, der for snart fem år siden tog initiativ til de første møder for iranere i den aarhusianske folkekirke. Han er taknemmelig for, at det under nedlukningen lykkedes at bevare kontakten til de fleste i menigheden.

– Mens kirken var lukket, kontaktede jeg folk personligt og spurgte ind til, hvordan de havde det, og hvad de lavede. Hver uge havde vi online gudstjenester og bedemøder på Zoom. Når jeg ser tilbage, tror jeg, at bedemøderne var det, der hjalp os mest. Folk gik i angst og usikkerhed og havde meget brug for at bede sammen. Det gik op for mig, at folk ikke bare kommer i kirken om søndagen for at hygge sig og spise sammen. De kommer, fordi de er taknemmelige for alt det, de har fået fra Gud. Det vil de gerne dele med hinanden og give videre til andre.

Døbt i pinsekirke

Selv blev Naser Rezaei døbt for 17 år siden i Danmark. Dermed er han blandt dem i den iranske menighed, der har været kristen længst.

– At blive kristen er en proces. I mit eget tilfælde gik der flere år, fra jeg begyndte at gå i kirke til jeg blev overbevist om, at Jesus er Gud. Jeg er født i Iran under shahen og havde ingen baggrund for at forstå kristendommen. Min far var militærmand og døde, før jeg blev født. Min familie var slet ikke troende, så jeg og mine fire søskende voksede op som sekulariserede kulturmuslimer. Da Iran blev en islamisk stat i 1979, deltog

“ Når jeg hørte om Jesus, fik jeg hjertebanken.

Naser Rezaei, tolk og menighedsleder

jeg i demonstrationer mod præstestyret, og efterhånden blev det klart, at jeg ikke havde nogen fremtid i Iran. Jeg nåede at aftjene min værnepligt, inden jeg i 1984 kom til Danmark som flygtning. Først fik jeg afslag, men efter otte måneder fik jeg asyl. Dengang var det lettere end i dag. Jeg var 22 år og skulle i gang med et nyt liv i et nyt land, så de første mange år var der ikke tid til at tænke på meget andet. Jeg blev også gift og fik en datter. Først senere begyndte jeg at interessere mig for religion. Det startede med, at jeg fik besøg af Jehovas Vidner. Der var ikke noget i deres budskab, som tiltrak mig, men for at kunne modbevise dem begyndte jeg at læse i Koranen. Jeg fandt hurtigt ud af, at det ikke var noget for mig. Men hvad så? I fjernsynet havde jeg hørt en kristen prædikant og fik lyst til at finde ud af, hvad kristendommen var. Det endte med, at jeg begyndte at komme i en pinsekirke.

– Det, der tiltrak mig, var kristendommens budskab om, at Gud er en kærlig Gud. Jeg savnede en Gud, der var interesseret i mig og nærværende i mit liv. Når jeg hørte om Jesus, fik jeg hjertebanken. Jeg elskede alt med Jesus og lyttede meget til iranske lovsange. Men jeg kunne ikke acceptere, at Jesus er Gud. En dag var det, som om en stille stemme sagde: Lyt til dit hjerte. Hvilket navn er det, der giver dig hjertebanken? Nu vidste jeg, at Jesus er Gud, og i marts 2003 blev jeg døbt i pinsekirken, hvor jeg fik fem gode år, fortæller Naser Rezaei, der senere kom med i en iranskledet menighed, hvor han i en periode også havde lederansvar.

Forretter nadver

Han ved ikke præcis, hvad der gjorde, at han fik lyst til at prøve folkekirken. Men valget faldt på Christianskirken i Aarhus, hvor flere iranere var begyndt at komme til de danske gudstjenester.

– Vi aftalte at mødes for at bede sammen efter gudstjenesten. Efterhånden blev vi flere. Det blev til længere søndagsmøder, og i dag er vi mellem 30 og 40, fortæller Naser Rezaei, der stadig kommer til de fleste danske gudstjenester, hvor han er frivillig læser og hjælper med at uddele nadver. Tidligere på året fik han biskoppens godkendelse til at forrette nadver i den iranske menighed.

– Vi har det godt med at være forbundet med folkekirken. Vi vil gerne være et sted med en stærk teologi og mulighed for at blive undervist og vejledt. Men mange forstår ikke nok dansk til

at få fuldt udbytte af en dansk gudstjeneste. Derfor er det vigtigt for os at holde nadver på vores eget sprog, så vi også kan få del i Jesu legeme og blod. Det er jo i nadveren, at vi får styrke til at leve vores liv for ham.

Nye i troen

Som menighedsleder skelner Naser Rezaei mellem to grupper blandt kirkeligt aktive iranere i Danmark.

– Vi er alle konvertitter bortset fra etniske armeniere og assyrere, der tilhører de gamle kristne mindretal i Iran. Men nogle af os har været kristne i mange år og havde allerede opholdstilladelse, da vi blev mødt af Gud. Andre er nye i troen og har valgt kristendommen mere i protest mod islam og det iranske præstestyre – mange mens de stadig var asylansøgere. De er kommet ind i den kristne tro, fordi de opfatter kristendommen som en kærlig religion. Det er også godt nok. Men kristendommen handler ikke kun om, at det er dårligt i Iran, men også om at jeg er en synder og et dårligt menneske, der har brug for tilgivelse. At nå til den erkendelse tager tid. Nogle har mødt den kristne tro i Iran og haft drømme og

“ Hvis vores menighed ikke var der, ville mange iranere blive hjemme om søndagen.

Naser Rezaei, tolk og menighedsleder

visioner, men de har ikke haft mange muligheder for at blive undervist. Selv om man kan se kristne farsisprogede satellitkanaler i Iran, er det et budskab på afstand og ikke det samme som undervisning i en menighed. Derfor har mange brug for dybere undervisning.

Supplement til folkekirken

Selv om udfordringerne er mange, ser Naser Rezaei fortrøstningsfuldt på fremtiden og tror, at hans egen menighed vil komme styrket gennem coronakrisen.

– I starten var folk meget bange. Men efterhånden har angsten lagt sig. Gud er ikke bundet af corona. Vi har lært at finde styrke hos Gud. Mange af os har familie i Iran, hvor risikoen for at få sygdommen er langt større end i Danmark. Der er folk nødt til at gå ud og arbejde. Selv har jeg to søstre i Iran, der heldigvis begge har det godt. De er meget påpasselige, og deres børn tager ud og handler for dem, fortæller han.

Ifølge den iranske menighedsleder er det vigtigt, at folkekirken styrker relationen til de farsitalende kristne, der i dag udgør den største sproggruppe i folkekirken med rødder i Mellemøsten.

– Mange iranere er nye i Danmark. Hvis de kan finde sig til rette i en dansk menighed, er det godt. Men mange vil altid have svært ved at forstå en dansk prædiken, der jo er formuleret på en måde, så danskere forstår. De vil have brug for steder, hvor de kan få undervisning, stille spørgsmål og synge sammen på deres eget sprog. Om ikke hver uge, så en gang imellem.

Han ser farsitalende fællesskaber som et vigtigt supplement til det, folkekirken kan tilbyde.

– Hvis vores menighed ikke var der, ville mange iranere blive hjemme om søndagen. Måske kan vores børn med tiden integreres i folkekirken, men det forudsætter, at forældregenerationen fastholdes i kirken og den kristne tro. Derfor har folkekirken brug for menigheder som vores.

BMF

Nye bestyrelsesmedlemmer

I Tværkulturelt Center

Smitha Prasad (55), Hellerup, er præst i den anglikanske St. Alban's Church på Langelinie. Hun er født i Bangalore i Indien og har boet det meste af sit liv i England. Efter 15 år om præst i Birmingham flyttede hun i 2018 til Danmark sammen med sin mand Peter Prasad, der er lærer på en international skole. Parret har en voksen datter.

Joseph George Zahr (39), Næstved, er født i Syrien og uddannet diplomingeniør. Han kom til Danmark som flygtning i 2011. Det sidste år har han læst HF-enkeltfag og arbejdet deltids i vinfabrikken i Bilka. Han er gift med Angham, der er bioanalytiker. Parret har to børn på fem og to år. Familien kommer både i en lokal kirke og i den kaldæiske menighed.

Barn af to verdener

Tidligere asylbarn læser bachelor i Mellemøststudier

Det giver ikke mening at spørge, om jeg er dansker eller araber. Jeg er jo begge dele. Jeg taler dansk og tænker dansk og føler mig som dansker. Men der er da tidspunkter, hvor jeg godt kan føle mig fremmed. Jeg ser jo ikke dansk ud. Hvor kommer du fra, spørger folk. Jeg er selvfølgelig også araber. Somme tider kan man godt blive lidt træt af at forklare.

Selv om mine forældre har været meget åbne, er jeg opdraget arabisk. Hos os var der nogle strengere regler end i danske hjem, selv om jeg fik lov til det meste. For eksempel måtte jeg godt gå til fester på skolen, men jeg skulle være hjemme til en bestemt tid. Mine forældre gik også meget op i, hvilken vennekreds jeg havde, og hvordan mine venner påvirkede mig. Som barn lærte jeg at tilpasse mig. Jeg var den danske Mina, når jeg var ude. Derhjemme var jeg en anden. Man vænner sig til at hoppe fra den ene rolle til den anden. Det er ikke nødvendigvis negativt. Der er bare mere, man skal forklare, og lidt flere bump på vejen.

I mange år havde jeg kun danske veninder. Både i folkeskolen, på efterskolen og senere på HF var jeg den eneste arabiske pige i klassen. Jeg havde rigtig gode veninder, men det var svært for dem at forstå min verden. Jeg fik først arabiske venner, da jeg for tre år siden begyndte at læse Mellemøststudier. Selv om de fleste har muslimsk baggrund, har vi haft mange af de samme oplevelser derhjemme. Det har været rart at møde nogle, der kan forstå mig. Mange muslimer er skønne mennesker. I dag er mine muslimske veninder nogle af dem, jeg har de tætteste bånd til.

At jeg skulle læse Mellemøststudier, var jeg ikke i tvivl om. Det lød bare spændende. Hjemme har vi altid talt arabisk, men jeg kunne ikke læse eller skrive sproget. Det kan jeg nu. Jeg har fået rigtig meget ud af studiet og en masse viden om den kultur, jeg kommer fra. Da jeg var på udveksling i Jordan i fire måneder, var kulturen slet ikke fremmed for mig. Tidligere tænkte jeg, at jeg ville bruge min uddannelse til at arbejde i en NGO. Men måske er det alligevel ikke lige mig. Når jeg bliver færdig med min bachelor næste sommer, overvejer jeg at skifte studium og læse til sygeplejerske. Jeg har opdaget, at jeg er rigtig glad for at arbejde på plejehjem. Det er bare så livsbekræftende. Jeg nyder meget at kunne gøre noget for andre, som virkelig er meningsfuldt. Selv om det både er psykisk og fysisk hårdt, gør det mig superglad.

Når man vokser op med flere kulturer, lærer man at se ting fra flere sider. At have flere sprog gør også, at ens verden bliver større. På min arbejdsplads er det let for mig at forstå beboere, der kommer fra et andet land. Det giver en masse tilfredsstillelse.

Når jeg en dag får dansk pas, vil jeg gerne ud at rejse og opleve verden. For et par år siden fik jeg permanent opholdstilladelse i Danmark, men jeg har endnu ikke dansk statsborgerskab, så rejser er lidt besværlige.

Jeg er meget bevidst om, at jeg har haft en anderledes barndom. Vi fik først opholdstilladelse i Danmark, da jeg var ni år. Jeg var kun et år gammel, da mine forældre flygtede fra Irak. Jeg har ingen minder fra Irak, men jeg husker en del fra Jordan, hvor min mor og jeg opholdt os illegalt de næste fem år. Min far

tog hurtigt videre til Danmark i håb om at få opholdstilladelse og arbejde her, så vi kunne følge efter. Men han fik afslag på asyl, så min mor og jeg var ligesom låst fast i Jordan. Jeg husker ikke tiden i Jordan som utryg. Det har været rigtig hårdt for min mor, der er uddannet kemiingeniør, at være alenemor med et lille barn i så mange år uden arbejde og en fast indkomst, men hun klarede det supergodt. Min far sendte små beløb fra Danmark, og min mor havde familie i USA, der hjalp os. Jeg husker, at vi kom i en kirke næsten hver dag. Kirken hjalp os rigtig meget med mad og tøj og et sted at bo. Vi flyttede ret meget.

Jeg husker ikke meget fra flugten til Danmark. Efter fem år besluttede min mor, at vi skulle rejse op til min far. Der var sket forskellige ting. Hun betalte penge til en menneskesmugler, men den første snød os og tog vores penge. Anden gang lykkedes det. Jeg kan huske, at ingen måtte vide, at vi skulle rejse.

“ **Når man vokser op med flere kulturer, lærer man at se ting fra flere sider.**

Mina Mansour, bachelorstuderende

Dagene har været lange de sidste måneder. Når 21-årige Mina Mansour ikke forbereder næste eksamen sammen med læsegruppen på Mellemøststudier på Københavns Universitet, arbejder hun på to københavnske plejehjem. Og så skal der også gerne være tid til kæresten, som hun blev forlovet med sidste sommer. En onsdag eftermiddag er der hul i kalenderen, og på en københavnsk café med udsigt til blomstrende kastanietræer fortæller hun om at vokse op som flygtningebarn i en kristen irakisk familie, tilbringe tre år på et asylcenter og finde sin egen identitet i krydsfeltet mellem to verdener.

Selve turen op gennem Europa gemt i en varebil husker jeg faktisk ikke. Hvad jeg derimod tydeligt husker er mødet med min far i Danmark. Vi blev indkvarteret i Sandholmløjren, og der var min far. Jeg kunne ikke genkende ham og følte slet ikke den der connection. For mig var han en fremmed. Der gik ret lang tid, før jeg følte mig tryk sammen med ham. Det har også været svært for ham.

I tre år boede vi i Sandholmløjren på et værelse på tyve kvadratmeter. Min mor fik også afslag på asyl, så mine forældre måtte ikke arbejde. Vi skulle spise i lejrens cafeteria, og nåede man det ikke, fik man ingen mad. Når politiet kom og bankede på vores dør, kunne jeg godt mærke, at mine forældre var bange. På et tidspunkt blev min bedste veninde sendt tilbage til Bosnien. Der var også beboere, der begik selvmord. Men mine forældre var gode til at beskytte mig og ikke dele deres bekymringer med mig. Faktisk husker jeg det som en god tid. Ikke mindst klubben for børn, hvor jeg gik hen hver dag efter skole. For et par år siden vendte jeg tilbage som frivillig i klubben gennem Røde Kors. Det giver bare så meget mening at gøre noget for de børn. Jeg har let ved at sætte mig ind i, hvordan de har det. Mine danske venner har svært ved at tro, at man kan leve sådan i Danmark. De bliver vildt overraskede, når jeg fortæller.

“ **Med årene er jeg blevet bedre til at mærke, hvad jeg selv vil, og turde følge det.**

Mina Mansour, bachelorstuderende

Jeg er vokset op med kirken. Alle i min familie er kristne, og når der var mulighed for det, skulle vi i kirke. Det stod ikke til diskussion. Selv om jeg ikke længere går så meget i kirke, er jeg ikke kommet væk fra den kristne tro. Overhovedet ikke. Det år, jeg tilbragte på en kristen efterskole, har også præget mig meget. Vi snakkede en masse om tro, og jeg lærte så meget om mig selv. I dag føler jeg mig meget tryk ved at tro på Gud. Jeg har en at gå til og bede til. Jeg beder ikke kun, når jeg har brug for noget. Det er vigtigt at huske at sige tak og være taknemmelig for det, man har.

Når jeg siger, at jeg er kristen, bliver mange overraskede. De tror, jeg er muslim. Findes der kristne arabere? Ja, vi er faktisk mange – også i Danmark!

I dag er jeg flyttet hjemmefra og bor på kollegium, men jeg har stadig et tæt forhold til mine forældre. Vi snakker dagligt sammen og har det rigtig godt med hinanden. Vi har da haft vores skænderier, men vi respekterer hinanden, og med årene er mine forældre også blevet mere

Irakere i Danmark

Alle af irakisk herkomst: 33.381
Heraf irakiske statsborgere: 10.471
Født i Danmark: 11.541
Danmarks Statistik 2020

Foto: BMF

åbne og forstår mere. Når jeg engang selv får børn, vil jeg nok give dem lov til lidt flere ting og være lidt mere åben. Verden forandrer sig jo hele tiden. Men der skal også være grænser. Det er ikke alt, der er OK.

Jeg mødte min forlovede til en arabisk nytårsfest for halvandet år siden. I vores kultur er man ikke bare kæreste – man bliver forlovet. Så det blev vi efter seks måneder. Min forlovede er født i Danmark, men hans familie kommer også fra Irak, så vi har de samme traditioner og har let ved at forstå hinanden. Jeg er også glad for, at vi begge taler arabisk. Det gør, at vi kan snakke med hinandens forældre, og vores forældre kan også snakke sammen.

Vi skulle have været gift her til sommer, men på grund af coronakrisen og forsamlingsforbud er brylluppet udskudt til næste år. Man kan altså ikke holde arabisk bryllup med kun 10 eller 50 gæster! Vi håber at invitere mindst 200.

I dag har jeg det rigtig godt med at være både dansker og araber. Med årene er jeg blevet bedre til at mærke, hvad jeg selv vil, og turde følge det. Min forlovede bakker mig meget op, og mine forældre har altid respekteret mine valg. Selvfølgelig vil jeg helst ikke gøre mine forældre eller andre kede af det. Men det er jo mig, der skal leve mit liv.

Fortalt til BMF

Kender du en udlænding, som ...

- er interesseret i kristendom?
 - ønsker at blive bedre til dansk?
 - vil lære mere om det danske samfund?
 - vil være sammen med ca. 50 kristne danske unge i 5 mdr?
- Så er vores integrationslinje måske noget!

Tolkning til farsi

Luthersk Missions Højskole

Forstander Henrik Nymann Eriksen
Tlf.: 48 26 07 66 – www.lmh.dk
Lærer på integrationslinjen: Kirsten Munk
Undervisning på farsi for iranere

Livet i en coronatid

Tre nydanskere fortæller – fra Eritrea, Filippinerne og Irak

Efrem Dawit Tsegezab var blandt de første flygtninge fra Eritrea, der kom til Danmark i 2014. Den 30-årige eritreaner er uddannet geografi- og historielærer og bor i Esbjerg sammen med sin kone og toårige datter. Han er medlem af den eritreansk-ortodokse kirke.

I vores menigheder i Esbjerg og Varde har vi været gode til at holde kontakt med hinanden. Da alt pludselig lukkede ned, blev mange bange. Vi kunne ikke længere mødes til gudstjeneste om søndagen. Nogle var bange for at gå ud og købe ind. Heldigvis har ingen af os været syge med corona. Mange er testet, men jeg kender ikke nogen, der er smittet.

Før corona gik min kone på sprogskole. Hun begyndte først at lære dansk, da hun fik asyl i august sidste år. Den første tid i Danmark boede hun på et asylcenter med vores datter, mens jeg boede her i vores lejlighed. Da sprogskolen lukkede, var hun hjemme i to måneder. Hun er meget glad for, at sprogskolen er åbnet igen.

Vi er en stor gruppe fra Eritrea, der mødes online med vores præster og diakoner hver aften. Somme tider er vi 200. Vi læser i Bibelen, og vores præster fortæller om Gud. De prøver at opmuntre os og siger, at vi ikke skal være bange. Gud har hjulpet os i Eritrea og hele vejen til Danmark. Han hjælper også nu. Om søndagen har vi haft gudstjeneste online fra klokken fem om morgenen. Eritreanere er vant til at gå i kirke meget tidligt på dagen.

Ligesom Danmark har Eritrea været lukket ned på grund af corona, men heldigvis har det ikke været lige så slemt som i vores nabolande Sudan og Djibouti, hvor smitten spredte sig hurtigt. Eritrea er ikke et rigt land, så hvis man bliver syg, kan man ikke bare få hjælp. Derfor er folk meget bange. Hele min familie bor i Eritrea bortset fra en søster i Etiopien. Jeg tænker meget på dem. De er også bekymrede for mig, for de har hørt, at mange er døde i Europa. Heldigvis kan vi ringe til hinanden og snakke sammen.

Da Danmark lukkede ned, mistede jeg mit arbejde som rengøringsassistent. Jeg har haft flere jobs på samme tid i forskellige firmaer, men lige nu er der ikke noget til mig. Jeg håber snart at få arbejde igen, når Danmark åbner mere op. Når jeg ikke arbejder, får jeg ikke løn. Selvfølgelig er det svært, men sådan er livet. Sådan er det også for mange andre. Og livet fortsætter. Jeg håber og beder om, at det snart bliver bedre for alle mennesker i verden.

Hver dag læser vi i Bibelen og beder Gud hjælpe os. Vi glæder os over, at vi nu kan samles i kirken igen. Familier har ventet på at få deres børn døbt. Vi har savnet vores kirke og hinanden meget.

Elizabeth Padillo Olesen kom til Danmark i 1995 sammen med sin danske mand og parrets fire børn, der i dag alle er voksne. Hun er uddannet teolog og folkeskolelærer og arbejder som tværkulturel kirke- og kulturmedarbejder i Kolding Provsti.

Fra midten af marts var jeg hjemsendt fra mit arbejde som tværkulturel kirke- og kulturmedarbejder i Simon Peters Kirke i to måneder. Alle aktiviteter i kirken lukkede. Jeg fik lov at komme ind og rydde op på mit kontor, men ellers arbejdede jeg hjemme og prøvede at holde kontakt med de mennesker, der kommer til vores tværkulturelle aktiviteter. Jeg har brugt megen tid på at snakke i telefon og på Facetime, chatline og andre medier og lægge information ud på vores Facebook profiler, så folk fik besked om kirkens online aktiviteter. Under nedlukningen holdt vi også videogudstjeneste på engelsk to gange.

I en tid, hvor alt er anderledes og usikkert, er det vigtigt, at vi opmuntrer hinanden til at holde fast ved vores tro. Jesus er vores håb. En dag bliver det godt igen. Jeg bruger ofte billeder fra naturen, som jeg sender til folk. Mange har savnet sprogcaféen og vores brunch fellowship, men folk har været gode til at acceptere situationen, som den var.

På grund af corona har vi udskudt den tværkulturelle sommerlejr til oktober, og Toner på tværs i september er aflyst, fordi arrangementet også omfatter spisning med fælles buffet. Sprogcaféen starter først til august, men frem til sommerferien er jeg i sognehuset, så jeg har sagt, at elever og frivillige gerne må komme. Når vi holder to meters afstand, må vi være 35 personer.

De sidste måneder har jeg haft ekstra tid. Jeg har nydt at plante blomster i min have og have tid til at kategorisere de mange billeder, jeg har malet de seneste år. Jeg har læst, bedt meget og skrevet digte om corona.

“ Gud har hjulpet os hele vejen til Danmark. Han hjælper også nu.

Efrem Dawit Tsegezab

“ Jesus er vores håb. En dag bliver det godt igen.

Elisabeth Padillo Olesen

“ Et langt liv har lært mig, at vi aldrig er forladt af Gud.

Adnan Dahan

Og så er jeg begyndt at streame gudstjenester og meditationer fra Filippinerne på mit eget sprog cebuano. Selv om kirkerne har været lukket og medarbejderne ikke fik løn, blev der holdt gudstjenester i folks hjem. En dag fandt jeg en video fra en gudstjeneste i min brors hjem!

Da alt lukkede ned, måtte fiskerne på de mange små øer ikke længere sejle ind til byerne og sælge deres fisk. Der var ingen kompensation fra staten. Sammen med andre filippinere i Kolding har jeg været med til at indsamle penge til de fattigste familier, så de kunne købe ris. Herboende filippinere har solgt ting på nettet og lavet online lotteri. Filippinere er vant til at hjælpe hinanden. Det er jeg stolt af. I mit land har jeg kontakter, jeg kan stole på, så jeg ved, at pengene når ud til dem, der har størst behov.

Med coronakrisen er der kommet en større bevidsthed om døden ind over livet. Jeg har lært at overgive alt til Gud. Men jeg har ikke været bange. Jeg oplever, at mange nydanskere er åbne for at tale om tro. ”Tag mig med i din bøn,” siger de. De tror på bønnens kraft. Fremover vil jeg med større frimodighed fortælle, hvad den kristne tro betyder. Gud forlader os ikke. Han er med os, hvad enten vi lever eller dør. Både i livet og i døden holder han os i sin kærlighed.

Adnan Dahan er tidligere konsulent i UNICEF og formand for Tværkulturelt Center frem til 2019. Han kom til Danmark i 1995 og bor i København sammen med sin kone Nashwa. Parret har tre voksne børn i Danmark, Sverige og Canada og seks børnebørn.

Selv om Danmark nu er ved at genåbne, befinder vi os stadig i en alvorlig verdensomspændende krise. Men ingen krise varer evigt. Fremover vil vi mærke de økonomiske konsekvenser, men et langt liv har lært mig, at vi aldrig er forladt af Gud. De seneste måneder har min kone og jeg været i selvisolation i vores lejlighed i Københavns Nordvestkvarter. Som 79-årig hjerteopereret er jeg i risikogruppen. Hver dag går vi tur i Utterslev Mose, og når vejret er godt, sætter vi os ud i gården og læser. For det meste køber vores søn ind for os. Efter at vores to børnebørn igen er tilbage i børnehaven og vuggestue, kommer vores søn ikke ind.

Det er ikke første gang, at vi ikke har kunnet gå ud i længere tid. Vi har oplevet ting, der er værre. Under Golfkrigen i Irak kunne vi ikke forlade vores hus i 40 dage. Bomberne faldt omkring os, og vores hus kunne blive ramt når som helst. Der var ingen telefon, ingen elektricitet og meget ustabil vandforsyning.

I Danmark har vi alt, hvad vi behøver. Med moderne teknologi og sociale medier er vi på ingen måde isoleret. Jeg prøver at finde de positive ting og glæder mig over de mange, der hver dag bliver raskmeldt. Jeg glæder mig over, at kristne samles til bøn og bibellæsning hjemme, når de ikke kan gå i kirke. Min kone og jeg har tid til at ringe til mennesker, som vi ikke har talt med længe. På den måde er venskaber blevet styrket og vores liv er blevet rigere.

Da kirkerne genåbnede i maj, var vi til gudstjeneste i den koptiske kirke for første gang i tre måneder. Den første uge holdt præsten gudstjeneste fire dage i træk. Når vi holder to meters afstand, må der være 30 personer i kirken, så med fire gudstjenester kunne næsten alle i menigheden deltage. Forinden ringede vi til præsten og tilmeldte os. Så ringede han tilbage og fortalte, hvornår der var plads. I vores tradition er det meget vigtigt at modtage nadveren. I stedet for at give os både vin og brød, hælder præsten nogle dråber vin på brødet, inden han uddeler det for at mindske smittefaren.

Herhjemme fortsætter vi med at bede for vores verden og hente styrke hos vores Gud. Han har omsorg for os. Han er vores lys – også når vi ikke altid kan se lys for enden af tunnelen.

Fortalt til BMF

POSTKORT MED TEKSTER PÅ 10 SPROG

- Herren velsigne dig og bevare dig
- Håb · Tumaini · Omid · Hope
- Asylbørn: ”Vi tegner bare det, vi har set.”
Bestilles hos Tværkulturelt Center

Ingen har copyright på Gud

I internationale menigheder nedbrydes fordomme

Der findes ingen drejebog. I en international menighed er der hele tiden nye udfordringer. Men når det lykkes at få mennesker fra alverdens kulturer til at opleve enheden i Kristus på tværs af sprog, etnisk baggrund og kirketradition, er det så rigeligt prisen værd. For så viser kirken, at det er muligt at skabe enhed midt i mangfoldighed. Og det budskab bliver stadig vigtigere i en tid, hvor mange betragter kulturforskelle som barrierer for fællesskab.

Det siger Ravi Chandran, der som en af Danmarks erfarne migrantpræster kan se tilbage på 18 år som seniorpræst i International Christian Community (ICC), en interdenominational engelsksproget menighed i Fredens Kirke på Østerbro med 150 medlemmer fra 40 nationer. Denne eftermiddag har den 55-årige etniske inder fra Singapore lagt vejen forbi den tidligere sognekirke, som menigheden lejer to dage om ugen, for at fortælle om sine erfaringer.

Da Ravi Chandran i sin tid grundlagde menigheden, handlede det for ham om at imødekomme et behov.

- Jeg startede ICC, fordi jeg var opmærksom på, at nogle savnede en menighed, der kunne samle kristne på tværs af sprog, kulturer og kirkeretninger, og hvor alle hurtigt kunne få opgaver og ansvar. Derfor skulle mangfoldigheden også være synlig i menighedens ledelse. I dag udgør etniske danskere 10 procent af menigheden, og yderligere 20 procent er nydanskere med dansk statsborgerskab. Resten kommer fra alverdens lande med hovedvægt på Afrika og Asien. Størstedelen er udenlandske arbejdstagere, diplomater, studerende og andre, der kun er her i kort tid. Det er lidt som at være præst i rindende vand! Men samtidig fortsætter mange med at følge os på de sociale medier. I dag har vi et stort netværk ud over verden.

For Ravi Chandran er nøgleordet tilgængelighed.

- Det handler både om budskabet og den måde, det formidles på. I ICC har vi en klar vision, som er integreret i alle arbejdsgræne. Vi vil hjælpe mennesker til at få kontakt med dem selv, Gud og hinanden. Det handler om at være åndelige på en naturlig måde – og naturlige på en åndelig måde, forklarer Ravi Chandran, der også har udgivet et undervisningsmateriale i praktisk kristendom til brug i menigheden.

- En gudstjeneste skal ikke være underholdning, men vi skal tale folks sprog, så gudstjenesten opleves vedkommende. Musikalsk har vi valgt en tidssvarende udtryksform med keyboard, elguitarer og trommer.

- Det første indtryk er afgørende for, om folk kommer igen. Hvordan føles det her? Er jeg velkommen? Og så skal folk opleve, at der er brug for dem. I dag har omkring 70 personer i menigheden en frivillig opgave.

Skal han give gode råd til andre, der overvejer at starte en international menighed, anbefaler han flittig brug af pauseknappen.

- I ICC er vi meget bevidste om at skelne mellem væsentligt og uvæsentligt. Vores læregrundlag er den

Ravi Chandran har lært at bruge pauseknappen. I en mangfoldig menighed, hvor kulturer og traditioner brydes, er det vigtigt at skelne mellem væsentligt og uvæsentligt og sætte diskussioner om det mindre væsentlige på pause. Det siger den singaporeanskfødte præst, der for 18 år siden grundlagde den engelsksprogede menighed International Christian Community (ICC), der i dag er en af Københavns velbesøgte internationale kirker. I dette interview fortæller han om vejen fra vision til virkelighed.

apostolske trosbekendelse. Det står ikke til forhandling. Men det uvæsentlige sætter vi på pause. Det kan vi diskutere engang i evigheden! I en international menighed kommer alle med deres egen opfattelse af, hvad der er kristen kultur: "Sådan gør vi der, hvor jeg kommer fra." Det kan give mange frustrationer. Men Gud er langt større end vores kultur og kirketraditioner. Ingen af os har copyright på Gud. Lad os i stedet fokusere på det, vi er fælles om

- I en international menighed lærer man at relatere til mennesker fra andre kulturer. I den proces nedbrydes fordomme. Danskere opdager, at afrikanere ikke bare er afrikanere, men at Afrika er et kontinent, der består af mange nationer ligesom Europa. Og udlændinge opdager, at det slet ikke

er så svært at snakke med en dansker, som de måske troede.

- Som migranter vil vi altid være outsiders. Uanset hvad bliver vi aldrig hundrede procent danske. Men i kirken er der ingen outsiders. I ICC har jeg gang på gang set, hvordan evangeliet kan forandre menneskers liv og nedbryde kulturelle barrierer, siger Ravi Chandran, der for 11 år siden udskiftede sit singaporeanske pas med et dansk rødbedefarvet.

- At opgive sit statsborgerskab er som at sige farvel til sine rødder. Men jeg er ikke i tvivl om, at det var en rigtig beslutning. Det var Gud, der i sin tid kaldte os til Danmark. Efter 27 år er vores fremtid her.

Siden coronakrisen er gudstjenester og øvrige aktiviteter i den internationale menighed flyttet online. Som tidligere konsulent i AIDS-Fondet er Ravi Chandran meget bevidst om smittefaren og har valgt en forsigtig kurs ved kirkens genåbning.

- Vi er en international menighed med kontakter ud over verden. Foreløbig kan kun 30 personer deltage i gudstjenesten i Fredens Kirke. Ingen familier med børn. Og ingen kirkekaffe. Vi fortsætter med at streamer alle gudstjenester. Også inden corona blev prædikener lagt ud på kirkens website. Så det har ikke været en stor omvæltning for os at gå online. **BMF**

Ravi Chandran: Født 1965 i Singapore og opvokset som hindu i en indisk indvandrerfamilie. PhD i teologi og sjælesorg. Kom til Danmark i 1993. Tidligere præst i pinsekirken og AIDS-konsulent. Gift med Lillian Leow Mui Choo, der er etnisk kineser opvokset i en buddhistisk familie. To voksne sønner.

Website: www.getintouch.dk

Tvær- KULTURELT

CENTER

Netværk for tværkulturelt kristent arbejde

Ryesgade 68 · 2100 København Ø · Tlf. 3536 6535

E-mail: info@tværkulturelt-center.dk
www.tværkulturelt-center.dk

Netbank: Reg.nr. 1551 Kontonr. 7707231
MobilePay 78684

Koordinator: Cand.mag. Birthe Munck-Fairwood
Sekretær: Cand.theol. Ann Juul Kjøstrup
Regnskabsfører: Ilse Due

Medlemsorganisationer og -menigheder:

Organisation: Promissio • Indre Mission
KFUM og KFUK i Danmark

Organisationsstøtte: Samvirkende Menighedsplejer
Brødremenighedens Danske Mission • Luthersk Mission

Menigheder m.fl.: Aagerup Kirke • Abildgård Kirke, Frhvn. Adventskirken, Vanløse • Ansgar Kirke, Aalborg • Apostelkirken, Kbh. Bellahøj Utterslev Kirke • Bethlehemskirken, Kbh. • Bistrup Kirke Boholte Kirke • Borris Kirke • Brøndby Strand Kirke • Brønderslev Kirke Bråby Sogn • Buddinge Kirke • Bårse-Beldringe Sogn • Christians Kirke, Christianshavn • Christianskirken, Aarhus • Christianskirken, Fredericia • Christianskirken, Kgs. Lyngby • Christianskirken, Sønderborg • Dronninglund Kirke • Egvad Sogn • Emdrup Kirke Fakse Kirke • Fjølstervang Kirke • Folkekirkens Tværkulturelle Center i Ribe Stift • Folkekirkens Tværkulturelle Samarbejde i Svendborg Fredens-Nazaret Sogn, København • Frederikssund Kirke Garnisonskirken • Gellerup Kirke, Brabrand • Gl. Haderslev Kirke Gilleleje Kirke • Gistrup Kirke • Glostrup Sogn • Greve Sogn Græsted Sogn • Grønnevang Kirke, Hillerød • Haderslev Domsogn Hannerup Kirke, Fredericia • Haraldskirken, Gladsaxe • Hasle Kirke, Aarhus • Haslev Kirke • Hasseri Kirke, Aalborg • Hellevad Menighedsråd • Helligåndskirken, Aarhus • Hemmet-Sdr. Vium Sogn Hendriksholm Kirke, Rodovre • Herlev Kirke • Herstedøster Kirke Herning Kirke • Hillerød Sogn • Hillested-Skarring Pastorat Hirtshals Kirke • Hjordkær Sogn • Holstebro Kirke • Hundige-Kildebrønde Sogn, Greve Husumvold Kirke, Brønshøj • Hvidovre Kirke Hyltebjerg Kirke, Vanløse • Højby Sogn • Højelse Sogn International Church of Copenhagen • Ikast Kirke • Jesuskirken, Valby Jelling Kirke • Jetsmark Kirke • Karlslunde Strandkirke • Kastrup Kirke Kingo-Samuel Sogn, Kbh. • Knudsker Sogn • Korsvejskirken, Kastrup Kristkirken, Kolding • Kvaglund Kirke, Esbjerg • Kong-Svinø Pastorat Lerup-Tranum Pastorat • Lindehøj Kirke, Herlev • Lindholm Kirke, Nørresundby • Lundehus Kirke • Lyng Kirke, Fredericia • Løsning-Korning Sognekalde • Møllevangskirken, Aarhus • Mørkhøj Kirke Nathanaels Kirke, København • Nexø Kirke • Nørre Løgm Kirke Nørre Snede Kirke • Nørrelandskirken, Holstebro • Nørremarkskirken, Vejle • Opstandelseskirken, Albertslund • Præstebro Kirke • Rindum Sogn • Ringive Sogn • Ringkøbing Kirke • Ringsted Sogn • Risbjerg Kirke, Hvidovre • Roskilde Domsogn • Rødovre Kirke • Rønne Kirke Samsoe Pastorat • Sct. Catharinæ Kirke, Hjørring • Sct. Clemens Kirke, Randers • Sct. Hans Kirke, Odense • Sct. Jacobi Kirke, Varde Sct. Jørgensbjerg Sogn, Roskilde • Sct. Michaelis Kirke, Fredericia Sct. Nicolai Sogn, Vejle • Sct. Pauls Kirke, Aarhus • Sct. Peders Sogn, Randers • Silkeborg Kirke • Simeon Skt. Johannes Sogn • Simon Peters Kirke, Kolding • Skanderup Kirke • Snebjerg Kirke • Solvang Kirke, København • Sommersted-Oksenvad Pastorat • Stenløse Sogn Struer Kirke • Sundby Sogn • Søby Kirke • Søllerød Kirke • Sønderbo Kirke, Horsens • Søndermarkskirken, Viborg • Tagensbo Kirke, Kbh. Timotheuskirken, Valby • Tingbjerg Kirke • Toreby Sogn, Nyk. F. Tveje Merløse Sogn • Tyrstrup Kirke • Tåstrup Nykirke • Vejleå Kirke, Ishøj • Veksø Sogn • Vesterbo Sogn • Viby Kirke, Århus • Vigerslev Kirke • Vindinge Sogn • Vor Frue Kirke, København • Vor Frelsers Sogn, Chr.havn • Vorgod Kirke • Værløse Sogn • Zions Kirke, Esbjerg Ølgod Valgmenighed • Ølsted Sogn • Aaby Kirke • Aarhus Bykirke Aarhus Valgmenighed • Det Mellemkirkelige Udvalg i Helsingør Stift Mødested Amager

Associerede medlemmer: Alive Bible Congregation • ALIVE Frikirken Ølstykke • Bethel World Mission Church • Champions Chapel Chinese Church in Copenhagen • Church of Love Denmark • Church on the Rock • Den Etiopisk-Ortodokse Menighed, Århus • Den Koptisk-Ortodokse Kirke St. Marie & St. Marcus • Emmanuel - Etiopisk Kristent Fællesskab, Kbh. • Frikirken i Løgstør • God's Ambassadors International, Avedøre • Int. Temple Bridge Ministries • Living Word Empowerment Center, Lyngby • PERKI/Indonesisk Kristent Fællesskab International Christian Community • Int. Evang. Kirke, Skanderborg Mar Mari's Assyriske Menighed • Myanmar Christian Fellowship Narrow Gate Church • Resurrection Int. Chr. Center • Revival Ministry DK • Serbisk-Ortodoks Menighed, Odense • St Alban's Anglican Church • Svenska Gustafskyrkan • Zion Temple Denmark Det Danske Bibelselskab

Tværkulturelt Centers bestyrelse

Tidl. sognepræst Inge With Johannessen (formand) • Partnerkoordinator Clement Dacht (næstformand) • Landsleder Krista Rosenlund Bellows • Tidl. lærer Henry Holm Hansen • Kirketjener Abel Zehmret Kidane • Sproglærer Hanne Thinggaard • HF-stud. Joseph Zahr Revd. Smitha Prasadam

Nyt på tværs

Ansvarshavende redaktør: Netværkskoordinator Birthe Munck-Fairwood Redaktionspanel: Pædagog Gladys Bediako Bruun Tværkulturelt kirke- og kulturmedarbejder Elizabeth Padillo Olesen Sats og repro: minigrafisk • Tryk: Color Print A/S, Mors
Nyt på tværs udkommer 4 gange om året og er gratis. Frivilligt abonnement: 100 kr.

JA TAK. Jeg/vi vil gerne modtage Nyt på tværs gratis fremover.

Jeg/vi vil gerne modtage Nyt på tværs fremover og betale FRIVILLIGT ABONNEMENT på 100 kr.

Navn:

Adresse:

Sendes til Tværkulturelt Center, Ryesgade 68 C, 2100 Kbh. Ø

PROJEKT MEDVANDRING

Store Bededag blev der tændt lys for Danmarks migrantmenigheder i Tværkulturelt Centers netværk. Lystændingen var en del af Projekt Medvandring, hvor 30 medvandrere over fire uger bad for og fulgte 60 af Danmarks migrantmenigheder. Da årets Inspirationsdage for migrantpræster i maj måtte aflyses, fik menighederne tilbud om at få en medvandrers tegning på fællesskab og samhørighed.